

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: G. T., narozený X, státní příslušnost X, toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty,
zastoupený: JUDr. Mgr. Milan Dočkal, advokát se sídlem Plovární 478/1, 301 00 Plzeň,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 3.11.2020 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.10.2020 č.j. OAM-115/LE-BA02-VL 16-PS-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátu JUDr. Mgr. Milanu Dočkalovi se přiznává odměna ve výši 8 228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet č. 2113724020/2700, vedený u UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia a.s.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 3.11.2020 k výzvě soudu doplněnou dne 7.12.2020 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 20.10.2020 č.j. OAM-115/LE-BA02-

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

VL 16-PS-2020, kterým byl ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen **ZZC**) a ve smyslu § 46a odst. 5 téhož zákona byla doba trvání zajištění stanovena do 1.2.2021.

2. **V žalobě** namítal žalobce zejména nesprávný postup žalovaného, který měl nesprávně přistoupit k jeho zajištění dle § 46a odst. 1 zákona o azylu, aniž se dostatečně zabýval možností uplatnění zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu, které má aplikační přednost. Žalovaný dle názoru žalobce v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl celou řadu skutečností nesouvisejících meritem věci, a naopak zcela opominul řádné odůvodnění ve vztahu k naplnění zákonných podmínek pro postup dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Ve vztahu k § 47 zákona o azylu žalobce vytýkal žalovanému především nezohlednění osobních poměrů na území České republiky (dále jen **ČR**) - sdílená společná domácnost s družkou, kdy se tak zdržoval na jednom konkrétním místě (v Praze), a to i přestože tam nebyl hlášen k trvalému pobytu; schopnost dorozumívat se českým jazykem. Za těchto okolností dovozoval žalobce, že k danému účelu by zcela postačovalo zvláštní opatření dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalobce dále spatřoval v postupu žalovaného porušení § 50 odst. 3 správního řádu, když ten v odůvodnění napadeného rozhodnutí zdůrazňoval pouze okolnosti svědčící v jeho neprospěch. Rovněž poukázal na povinnost plynoucí žalovanému z § 50 odst. 4 správního řádu, a to přihlížet ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Žalobce byl přesvědčen, že žalovaný nesprávným způsobem interpretoval ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu, když nevzal v úvahu všechny skutečnosti nasvědčující tomu, že by daného účelu bylo možno dosáhnout i za použití tzv. zvláštních opatření dle § 47 téhož zákona a své závěry přesvědčivě neodůvodnil, když nevzal v úvahu zejména některé skutečnosti uvedené žalobcem. Žalobce dále nepovažoval za splněnou podmínku uvedenou v § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť v průběhu předcházejícího řízení nebylo žádným způsobem prokázáno, že by žádal o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout ustanovením stanoveným situacím. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl pouze okolnosti, o jejichž splnění by bylo možné uvažovat v drtivě většině případů, kdy se na území ČR neoprávněně zdržuje občan cizího státu. Žalovaný taktéž neměl vzít v potaz, že žádost byla podána z důvodu obav ze zhoršené bezpečnostní situace na území X, když území X a XX jsou de facto pod vojenskou kontrolou XX. Také skutečnost, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany až v okamžiku svého umístění v ZZC, nepovažoval žalobce za relevantní, neboť teprve tehdy byl poučen o svých právech, kdy do té doby neměl adekvátní povědomí o právním řádu ČR, respektive si v důsledku své tíživé životní situace nebyl vědom možných následků neoprávněného pobytu na území ČR. Jakmile se mu však dostalo poučení, přistoupil bez zbytečného odkladu k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, přičemž výsledek řízení o žádosti nelze v tuto chvíli jakýmkoliv způsobem predikovat, tím spíše nelze mít objektivně za to, že by měly existovat oprávněné důvody se domnívat, že žádost byla podána pouze s cílem vyhnout se situacím dle § 46 odst. 1 zákona o azylu. Žalobce také opakovaně zdůraznil, že rozhodnutí o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany není obligatorní ani v případě, že by žalovaný správně zjistil a přesvědčivě odůvodnil svůj závěr, že nelze účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu a zároveň by byla splněna některá z podmínek uvedených v § 46a odst. 1 písm. a) - f), k čemuž však v případě žalobce nedošlo. Z výše

uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.

3. Součástí žaloby učinil žalobce i žádost o ustanovení zástupce z řad advokátů. Této žádosti bylo vyhověno pravomocným usnesením zdejšího soudu ze dne 9.11.2020 č.j. 17 A 90/2020-14, jímž byl žalobci ustanoven jako zástupce výše uvedený JUDr. Mgr. Milan Dočkal.
4. **Napadeným rozhodnutím ze dne 20.10.2020 č.j. OAM-115/LE-BA02-VL16-PS-2020**, byl žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v ZZC a ve smyslu § 46a odst. 5 téhož zákona byla doba trvání zajištění stanovena do 1.2.2021. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné vyplynulo, že dne 16.10.2020 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR. Ještě před tím byl však rozhodnutím správního orgánu Policie ČR, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 12.10.2020 č.j. KRPA-265216-17/ČJ-2020-0000022-ZZC zajištěn dle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen **zákon o pobytu cizinců**). Důvodem byla skutečnost, že dne 11.10.2020 byla kontrolována jeho totožnost, načež bylo následnou lustrací zjištěno, že je vedený v evidenci nežádoucích osob (ENO), a to s platností ode dne 13.12.2019 do dne 21.2.2023. Bylo tedy zjištěno, že se žalobce nacházel na území ČR neoprávněně po skončení lhůty k vycestování, a to minimálně ode dne 21.2.2020 do dne 11.10.2020, kdy byl z tohoto důvodu zadržen, zajištěn a umístěn do ZZC za účelem realizace správního vyhoštění. Do protokolu o podání vysvětlení účastníka řízení ze dne 12.10.2020 žalobce popsal, že na území ČR naposledy přicestoval na vízum v roce 2005 z X za svou bývalou manželkou a od té doby je zde. V ČR měl trvalý pobyt, ale protože byl ve vězení, tak mu byl pobyt zrušen. Potvrdil, že od té doby zde pobýval nelegálně. Rovněž si byl vědom vydání rozhodnutí o správním vyhoštění a v důsledku toho plynoucí povinnosti vycestovat. Avšak dále uvedl, že proti rozhodnutí o správním vyhoštění podával s právníkem stížnost, stejně tak proti zrušení trvalého pobytu i rozhodnutí o azylu. S právníkem v kontaktu už dlouho není a nevzpomíná si už ani, co s ním mluvil. O rozhodnutí o jeho odvolání údajně nevěděl. Dále prohlásil, že z důvodu pandemie koronaviru to vypustil a nic dalšího neřešil; od měsíce ledna neměl průkaz žadatele o azyl; jeho cestovní doklad nejspíše zůstal po rozvodu u jeho bývalé ženy. O nový doklad nežádal ani nebyl na ambasádě, protože tam podle něj nechtěl jít a vůbec to nechtěl řešit. Také potvrdil, že je mu již známo, že na území ČR pobýval neoprávněně, doposud o tom nevěděl. Dále uvedl, že je rozvedený, bezdětný a nemá na území ČR žádné příbuzné. O nikoho zde nepečuje ani nemá jiné závazky. V X žije jeho příbuzní rodiče, u nichž dříve také bydlel a je s nimi ve styku. Na území ČR několik měsíců sdílí domácnost se svou českou přítelkyní v pronájmu v Praze, ale k bydlení nemá smlouvu ani tam není hlášen k pobytu. Prostředky na živobytí si vydělává brigádně. Cítí se zdravý, bere sice léky na žaludek, ale žádné doktory pravidelně nenavštěvuje; návykově užívá heroin a pervitin. Zda a co mu hrozí ve vlasti, nechtěl rozebírat. Žalovaný upozornil, že v případě žalobce bylo vedeno již jedno správní řízení ve věci mezinárodní ochrany (č.j. OAM-453/LE-BA02-2019).

Při rozhodování o zajištění žalobce dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu přihlédl žalovaný zejména k následujícím faktorům stran žalobce: pobýval na území ČR

neoprávněně a v rozporu s uloženým správním vyhoštěním; na území ČR vykonával neoprávněně pracovní výdělečnou činnost; nebyl na území ČR nikde hlášen k pobytu; o udělení mezinárodní ochrany opakovaně požádal až po 7 měsících od pravomocného ukončení prvního řízení o žádosti (přičemž o své předchozí řízení, jak vyplynulo z jeho výpovědi, se vůbec nezajímal), a to až po zadržení Policií ČR, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do ZZC. Současně s tím žalovaný upozornil na to, že žalobci nic nebránilo v dřívějším podání žádosti, neboť měl volný pohyb na území ČR. Z výše uvedených důvodů shledal žalovaný jednání žalobce jako účelové a dále k věci doplnil, že předchozí řízení ve věci mezinárodní ochrany žalobce bylo zamítnuto jako zjevně nedůvodné dle § 16 odst. 2 zákona o azylu. S ohledem na všechny výše uvedené argumenty dospěl žalovaný k závěru, že z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti z území ČR vycestovat, bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění, a podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo v jeho případě zapříčiněno pouze snahou vyhnout se vyhoštění. Proto žalovaný dospěl i k názoru, že v případě žalobce nepřipadá v úvahu uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. O neúčinnosti zvláštního opatření v daném případě dle žalovaného svědčilo nejen žalobcovo vědomé nerespektování právního řádu ČR i jemu uložených povinností, ale také jeho zcela účelové jednání, když se udělení mezinárodní ochrany začal domáhat teprve po svém zajištění, kdy se jeho vyhoštění stalo reálným. Žalobce rovněž nebyl shledán osobou vyloučenou z aplikace ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť v jeho případě na základě jeho vyjádření v rámci správního řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců, vyhoštění a jeho žádosti o mezinárodní ochranu nebylo možné konstatovat, že by byl zranitelnou osobou ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Žalovaný se dále v souladu s § 46a odst. 5 zákona o azylu zabýval maximální délkou doby zajištění žalobce, přičemž dospěl k názoru, že za dané situace, i s přihlédnutím k možnému soudnímu řízení, bude přiměřená lhůta v délce trvání 110 dní s možným prodloužením až na 120 dní, proto rozhodl tak, jak je uvedeno v aktuálně žalobou napadeném rozhodnutí.

5. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 14.12.2020** nesouhlasil s podanou žalobou, neboť byl přesvědčen, že se v žalobě namítaných porušení při rozhodování věci nedopustil, když z napadeného rozhodnutí je jasné seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k oprávněné domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný z informací poskytnutých příslušnými složkami Policie ČR dle § 87 odst. 1 zákona o azylu zjistil, že žalobce byl rozhodnutím správního orgánu Policie ČR, ze dne 12.10.2020 č.j. KRPA-265216-17/ČJ-2020-0000022-ZZC zajištěn podle § 124 zákona o pobytu cizinců a umístěn do ZZC Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění byla skutečnost, že 11.10.2020 byla kontrolována jeho totožnost, načež bylo následnou lustrací zjištěno, že žalobce je vedený v evidenci nežádoucích osob (ENO), a to s platností od 13.12.2019 do 21.2.2023. Bylo tedy zjištěno, že se nacházel na území ČR neoprávněně po skončení lhůty k vycestování, a to minimálně od 21.2.2020 do 11.10.2020, kdy byl z tohoto důvodu zadržen, zajištěn a umístěn do ZZC za účelem realizace správního vyhoštění. Tudíž bylo konstatováno, že žalobce pobýval na území ČR

neoprávněně bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu, po ukončení jeho prvního řízení o udělení mezinárodní ochrany a v rozporu s uloženým správním vyhoštěním. Z tohoto důvodu byl 12.10.2020 zajištěn a následně umístěn do ZZC za účelem realizace vyhoštění. Z jeho dosavadního jednání bylo totiž dle rozhodnutí Policie ČR o zajištění zřejmé, že neplní své zákonem uložené povinnosti a existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude opětovně mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění, jak tomu činil již v minulosti. Námitky uvedené v žalobě shledal žalovaný jako nedůvodné. S námitkou v úvahu přicházejícího využití § 47 odst. 2 zákona o azylu žalovaný nesouhlasil, neboť dle něho pro uložení zvláštních opatření podmínky naplněny nebyly. V podrobnostech poté odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K námitce nezohlednění důvodu podání žádosti o mezinárodní ochranu pro obavy ze zhoršené bezpečnostní situace v X, neboť území X a XX jsou fakticky pod vojenskou kontrolou X, žalovaný uvedl v souladu s ustanovením § 2 vyhlášky ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb. ze dne 3.12.2015, kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, v platném znění, že ČR považuje v současnosti X, s výjimkou X a XX, za tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

6. **Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 20.10.2020 i ve vyjádření žalovaného ze dne 14.12.2020 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 20.10.2020 žalobci předáno do vlastních rukou dne 21.10.2020.
7. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
8. Podle **§ 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu** „*Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*“
9. Dle **§ 47 odst. 1 zákona o azylu** „*Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.*“

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

10. Podle **§ 47 odst. 2 zákona o azylu** „*Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany*“.
11. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 20.10.2020, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná. O věci rozhodl soud bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení neuvedli, že žádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (**§ 46a odst. 8 zákona o azylu** věta předposlední před středníkem).
12. První žalobní námitka směřovala vůči aplikaci § 46a odst. 1 písm. e) na žalobcův případ pro absenci důvodů k takovému postupu. K tomu soud uvádí, že v projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) a žalobce zajistil proto, že jednak byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v ZZC a také existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl znovu požádat o udělení mezinárodní ochrany mnohem dříve. V této souvislosti soud odkazuje na závěry učiněné v rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 15.8.2008 č.j. 5 Azs 24/2008-48, kde se uvádí: „*V případech podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová*“. Soud dodává, že v napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, z jakých důvodů se domníval, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a to konkrétně na stranách 3-4 napadeného rozhodnutí. Na téže straně je uvedeno, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně a v rozporu s uloženým správním vyhoštěním; na území ČR vykonával neoprávněně pracovní výdělečnou činnost; nebyl na území ČR nikde hlášen k pobytu; o udělení mezinárodní ochrany požádal až po 7 měsících od pravomocného ukončení prvního řízení o žádosti (přičemž o své předchozí řízení, jak vyplynulo z jeho výpovědi, se vůbec nezajímal), a to až po zadržení Policií ČR, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do ZZC. Jak dále vyplývá z napadeného rozhodnutí, v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu žalobci nebránily žádné překážky, neboť měl po dobu svého nelegálního pobytu na území možnost volného pobytu, a tudíž i dost příležitostí podat žádost o mezinárodní ochranu, což ostatně zdůraznil i žalovaný. Současně k věci doplnil, že předchozí řízení ve věci mezinárodní ochrany žalobce bylo zamítnuto jako zjevně nedůvodné dle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Na tomto místě soud upozorňuje na skutečnosti, že žalovaný nesprávně tvrdil, že žalobcova předešlá žádost byla vedena pod č.j. OAM-453/LE-BA02-2019, vyhodnocena jako zjevně nedůvodná a zamítnuta dle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Správně, jak vyplývá i ze správního spisu, je tomu tak, že řízení o předešlé žádosti žalobce bylo vedeno pod č.j. OAM-232/LE-BA02-ZA20-2019 a výsledkem řízení bylo neudělení mezinárodní ochrany v žádné z jejich forem. Toto pochybení však nemění nic na tom, že žalobce i tak podal další žádost až po téměř 9 měsících od pravomocného rozhodnutí o předešlé žádosti. Závěry učiněné žalovaným v tomto směru, včetně tvrzení o nezájmu o toto řízení a jeho výsledek, jsou správná a soud se s nimi ztotožňuje. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že v případě žalobce jsou dány podklady k tomu domnívat se, že podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a jeho zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) tak bylo nezbytně nutné.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

13. K žalobcem uváděným azylovým důvodům konstatuje soud, že jejich posouzení a zohlednění není v nyní projednávaném případě předmětem řízení, tudíž se k nim soud dále nebude vyjadřovat; jejich relevantnost je pro aktuální řízení nerozhodná (i z důvodu, že se jedná o řízení o zajištění žalobce, které nemá přímý extradiční účinek). Jejich řádné posouzení bude provedeno v řízení o žalobcově žádosti o mezinárodní ochranu (srovnej rozsudek NSS ze dne 28.6.2017 č.j. 349/2016-48). Pro dané řízení je významné, zda byly splněny podmínky pro zajištění žalobce stanovené v § 46a odst. 1 zákona o azylu, k čemuž soud stejně jako žalovaný shodně dospěl, jak je uvedeno již výše.
14. Soud zkoumal odůvodnění napadeného rozhodnutí v té části, která se vztahovala k tvrzené neúčinnosti zvláštních opatření (str. 3-4), a neshledal, že by žalovaný pochybil. Žalovaný především vycházel z okolností, které ve svém souhrnu svědčily pro závěr o neúčinnosti zvláštních opatření. Těmito okolnostmi byly – vědomý neoprávněný pobyt žalobce na území ČR v rozporu s uloženým správním vyhoštěním; na území ČR neoprávněně vykonávaná pracovní výdělečná činnost; nikde na území ČR hlášený pobyt; o udělení mezinárodní ochrany opakovaně požádal téměř po 9 měsících od pravomocného ukončení prvního řízení o žádosti (přičemž se o své předchozí řízení, jak vyplynulo z jeho výpovědi, vůbec nezajímal), a to až po zadržení Policií ČR, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do ZZC; nepožádání o mezinárodní ochranu kvůli své bezpečnosti dříve, přestože tak učinit mohl; snaha žalobce vyhnout se vyhoštění a s vysokou pravděpodobností pokračovat v nelegálním pobytu na území ČR a reálné nebezpečí, že by žalobce po propuštění ze zajištění mohl zpřetrhat veškeré kontakty s veřejnou mocí ČR a neoprávněně setrvat na území ČR a skrývat se, čímž by byl zmařen také průběh řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Jak ostatně mimo jiné vyplynulo z celé pobytové historie žalobce, ten neinklinoval k respektování právního řádu ČR, ba naopak je z ní zřejmé, že si z jeho porušování žádné velké starosti nedělal, o tom svědčí i jeho zájem o s ním vedená řízení týkající se jeho dalšího pobytu na území ČR. V této souvislosti odkazuje soud na rozsudek Krajského soud v Ostravě ze dne 9.6.2017 č.j. 20 A 14/2017-31, kde je uvedeno: „*Pobývá-li žalobce dlouhodobě, z toho část nelegálně, na území ČR, nerespektuje správní vyhoštění a teprve při zadržení policií žádá o mezinárodní ochranu, a to opakovaně, neskýtá svým chováním záruku o dodržování povinností a je namísto upřednostnění zajištění před uložením mimořádných opatření dle § 47 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.*“ Uvedené závěry považuje soud za aplikovatelné i na nynější případ týkající se žalobce. Z důvodů podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný též usoudil, že žádost byla podána žalobcem pouze s cílem vyhnout se vyhoštění a dosáhnout propuštění ze zajištění. Soud shledal odůvodnění v této části napadeného rozhodnutí přezkoumatelným, neboť jsou z něj patrné důvody, na základě nichž žalovaný dospěl k názoru, že v případě žalobce nelze uložit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu, tyto své závěry poté jasně a srozumitelně vysvětlil, stejně jako uvedl úvahy, jimiž se při posouzení této otázky zabýval. Veškeré žalovaným učiněné závěry nacházejí oporu ve správním spise. V této souvislosti k žalobcem namítané nepřipustnosti důvodů, pro něž byl žalobce zajištěn, k odůvodnění neuložení zvláštních opatření soud odkazuje na závěry učiněné v rozsudku NSS ze dne 28.6.2017 č.j. 1 Azs 349/2016-48 „*Při posouzení účinnosti zvláštních opatření podle § 47 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění*

směřovalo. Je proto namístě zoblednit pobytovou historii žadatele o mezinárodní ochranu, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění.“

15. Nic na celé věci nemůže změnit ani skutečnost vyplývající z žaloby, že byl připraven dobrovolně se podrobit zvláštním opatřením, neboť podstatné zůstává, že v případě žalobce byly shledány za splněné podmínky pro jeho zajištění (viz výše) a současně jeho dosavadní chování vyhodnotil žalovaný jako rizikové pro další průběh řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, a proto k uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu nepřistoupil. O neúčinnosti zvláštního opatření v daném případě dle žalovaného svědčilo nejen vědomé nerespektování právního řádu ČR ze strany žalobce, ale i jemu uložených povinností; také jeho zcela účelové jednání, když se udělení mezinárodní ochrany začal domáhat teprve po svém zajištění, kdy se jeho vyhoštění stalo reálným. Ochota ze strany žalobce podrobit se těmto opatřením je tak zcela nerelevantní v daném případě a za daných okolností. K tomu je dále na místě připomenout, že žalobce na území ČR nemá nikde hlášený pobyt a jak vyplynulo z protokolu ze dne 12.10.2020, nedisponoval ani finančními prostředky pro složení záruky. Žalovaný tudíž nepochybil, když uvedenému tvrzení nevyhověl.
16. Co se týče společného soužití žalobce s jeho družkou na jednom místě, zde soud odkazuje na závěry žalovaného, který uvedl, že žalobce nebyl nikde na území ČR hlášen k pobytu. Za takové situace, společně s přihlédnutím k dosavadnímu chování žalobce, se tak jeví možnost uložení zvláštního opatření dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu jako nedůvodná, neboť není nijak zaručeno, že žalobce se na této adrese skutečně zdržuje (žalobce ani pro řízení o žalobě nedoložil například čestné prohlášení majitele bytové jednotky či jiný důkaz) a současně samotné žalobcovo jednání neposkytuje dostatečnou záruku, že by respektoval takto uložené zvláštní opatření a s tím související povinnost.
17. Nelze přisvědčit ani tvrzení žalobce, že si nebyl vědom následků svého nelegálního pobytu na území ČR. V první řadě je nutné na tomto místě zmínit zásadu „ignorantia legis non excusat“. Současně soud připomíná žalobcovo opakované střetnutí s právními předpisy ČR v oblasti cizineckého práva, z nichž mu muselo být známo alespoň to minimum, že k pobytu na území ČR je nutné disponovat příslušným pobytovým oprávněním. Rovněž nelze ani odhlédnout od již jednou uloženého správního vyhoštění, z něhož muselo být žalobci také patrné, jaké jsou možné důsledky protiprávního jednání cizinců na území ČR. Z žalobcových tvrzení rovněž vyplývá, že ten se o svá práva a povinnosti v tomto směru nezajímal, nelze tak nyní omlouvat svá jednání neznalostí. Tato tvrzení tudíž soud neshledal důvodnými. Jako irrelevantní považuje soud i tvrzení žalobce, že hovoří českým jazykem.
18. Příslušná směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/33/EU ani zákon o azylu nikde nestanoví, čím mají příslušné orgány zdůvodňovat neúčinnost zvláštních opatření a důvodnost zajištění. K závěru o naplnění podmínek pro zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu vedly žalovaného veškeré okolnosti uvedené na str. 2-4 napadeného rozhodnutí. Podle uvedené směrnice je třeba nejprve posoudit možnost uložení alternativních opatření a až poté je možné žadatele zajistit, což žalovaný učinil. Částečné překrývání důvodů, pro něž byla shledána účelovost žádosti, a důvodů neúčinnosti zvláštních opatření bylo podpořeno i NSS, který shledal, že klíčovou otázkou je, zda argumentace v neprospěch alternativ zajištění může sama o sobě obstát, zda je konzistentní

a individualizovaná (srov. rozsudek NSS ze dne 26.7.2017 č.j. 8 Azs 114/2017-35, bod 17 a násl.). V nyní projednávané věci žalovaný shromáždil dostatek informací o žalobcově pobytové historii na území ČR, kdy žalobce porušoval režim pobytu cizinců na území ČR a povinnosti s takovým pobytem související. Skutková zjištění byla dostačující pro závěr, že mírnější opatření nebudou účinná. Žalovaný správní orgán hodnotil žalobcovu pobytovou historii jako celek a zohlednil veškeré relevantní a závažné okolnosti z jejího průběhu, čímž dostal povinnosti mu stanovené § 50 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.

19. Žalovaný tudíž posoudil individuálně poměry žalobce a neshledal mírnější donucovací opatření účinnými, přičemž jeho závěry mají oporu ve správním spise a zjištěném skutkovém stavu. V případě žalobce se jednalo o závažné okolnosti a nebylo zjištěno nic, co by žalovaný či soud mohlo vést k případnému upuštění od zajištění v ZZC.
20. Lze shrnout, že žalovaný přistoupil k zajištění žalobce za splnění zákonných podmínek na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, a jeho úvahy netrpěly žádnými vnitřními rozpory či zjevnými nesprávnostmi. Žalovaný se s možností uložení zvláštních opatření žalobci vypořádal v mezích zákona dostatečně. Napadené rozhodnutí respektovalo všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy, včetně žalobcovy pobytové historie na území ČR, a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné.
21. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), neboť byly splněny podmínky pro zajištění cizince, stejně jako pro nepřistoupení k uložení zvláštních opatření; soud shledal napadené rozhodnutí v souladu se zákonem, když žádný z žalobních bodů neshledal důvodným.
22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (**výrok II. rozsudku**).
23. Žalobci byl pro řízení o žalobě ustanoven zástupcem advokát JUDr. Mgr. Milan Dočkal, a v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 10 s.ř.s.). Ustanovenému zástupci byla proto přiznána odměna za zastupování, která je tvořena *dvěma* úkony právní služby á 3 100 Kč (*převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby*) a *dvěma* paušálními částkami á 300 Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., *advokátní tarif*. Zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., *o dani z přidané hodnoty* (§ 57 odst. 2 s.ř.s) a to ve výši 1 428 Kč. V daném případě nepřiznal soud odměnu za úkon právní služby nahlédnutí do spisu, neboť tento úkon neshledal samostatným úkonem právní služby, jelikož ten je již součástí převzetí a příprava zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu (srovnej usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 13.12.2018 č.j. 13 ICM 2656/2012 14 VSOL 975/2018-121). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí **8 228 Kč** a tato částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, kterou soud považuje za přiměřenou, na bankovní účet vedený u

UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia a.s. pod č. 2113724020/2700 (**výrok III. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

Plzeň 22. prosince 2020

JUDr. Alena Hocká, v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.